

З Д Р А В К О К И С Ъ О В

Е Л А И В И Ж !

документална поема

1.

Хей, ти...И ти...И ти -
достатъчно си ме разпитвал
как живеем тук.

Ела и виж
как облаци отровни пъплят над реката
и сграбчват в гибелна прегръдка моя град!

Ела и чуй
как упоените от хлора улици
зоват за помощ денем с тишината си!

Ела и виж
как дъждовете киселинни избродирват
зловещите си монограми по лицата ни!

Ела и чуй
как кашлица раздира нощния покой
и гълъбите на площада сепнати политат!

Ела и виж
как лете са тропосани като с картеч
оскъдните листа по дървесата!

Ела и чуй
стенанията на децата в полусън:
"Кой тъй е стиснал гърлото ми, мамо?"

Ела и виж
как учениците със маски марлени
като хирурзи влизат сутрин в клас!

Ела и чуй
забавения ритъм на сърцата,
забързаните крачки на смъртта!

Ела и виж,
докато младите не са започнали
да се целуват със противогازی!

Ела и чуй
как телефоните тревожно тук звънят
и проверяват живи ли сме още!

Ела и виж
сълзите на жените с гаснещи утроби
над детските колички и леглата!

Ела, ела и виж!
Макар че тук, изглежда,
и Данте би отказал да те води.

2.
Сънувах картата на моята родина,
но, моя град го нямаше на нея.

Искреше Дунав, зеленееше се Мизия,
Балканът внесе кафяв гръбнак...
И картата, подобно пъстра дреха,
бе закопчана с малки тъмни копчета -
села и градове...

Но Русе там го нямаше.

Какво се беше случило със него?
Дали не бе навеки изоставен
от своите злощастни мирни жители,
подобно Чичен Итца и Паленке?
Или мъглата беше го погълнала
най-после в своята отровна паст
през някоя фатална нощ, каквито
светът познава още от Помпей?...
И сякаш чух как някой ми прошепна:
"Което може да се случи - то се случва."

Сънувах картата на моята родина,
но моя град го нямаше на нея...

Ела, ела го виж,
преди сънят зловещ да се е сбъднал!

3.
Боже на дърветата,
на птичките и на тревите,
тях поне спаси,
ако човекът тук ти е опротивял!

Зная,

има ли вода, растителност и твари -
някой ден човекът пак ще се роди.
По-неопитен навярно,
ала по-първичен, доверчив и чист.

И дано е скътал някъде дълбоко
в своята необременена памет
спомен за предишните си грешки.

Боже на дърветата,
на птичките и на тревите,
тях поне спаси,
защото са невинни!
Изпитните, знам, са за човека.

4.

Къде си днес, мой учителю строг,
от часовете по химия?
Къде си - да застана сега
на поправителен изпит пред теб.
Да разкажа урока за хлор,
за киселините,
които разяждат гърдите ни.
Знам, ще ми пишеш шестица,
но къде да вървя по-нататък със нея,
щом годините ми са преброени,
а и всички в този град са отличници
по този толкова труден предмет!...

Къде сте и вие, учители мои,
по анатомия, по история и по етика -
и на вас има какво да разкажа.
Например за органите ни,
които фотографирани
висят из рентгеновите кабинети
като снимки на "безследно изчезнали"...

Елате, учители мои, елате -
заставам на поправителен изпит пред вас
в последния университет на живота ми.
Проверете горчивите ми познания,
преди да съм замлъкнал завинаги,
преди да се е превърнало всичко
в мълчание!

Русе, 1988

Августин

Знакиво